

32003R2201

L 338/1

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

23.12.2003

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2201/2003**z dnia 27 listopada 2003 r.****dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c) i art. 67 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota Europejska ustanowiła cel, jakim jest utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w ramach której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W tym celu Wspólnota przyjmuje, między innymi, środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Rada Europejska w Tampere potwierdziła zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych jako warunku utworzenia autentycznej przestrzeni sądowniczej, oraz nazwała priorytetowymi prawa do odwiedzin.
- (3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2000 ⁽⁴⁾ określa zasady rządzące jurysdykcją, uznawaniem i wykonywaniem orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków wydane w toku postępowania sądowego w sprawach małżeńskich. Treść wspomnianego

rozporządzenia została w znacznej mierze przejęta z Konwencji z dnia 28 maja 1998 r. w tej samej sprawie ⁽⁵⁾.

- (4) Dnia 3 lipca 2000 r. Francja wystąpiła z inicjatywą rozporządzenia Rady w sprawie wzajemnego wykonywania orzeczeń dotyczących prawa do kontaktów z dzieckiem ⁽⁶⁾.
- (5) W celu zapewnienia równości wszystkich dzieci, niniejsze rozporządzenie obejmuje wszystkie decyzje w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej, wraz ze środkami ochrony dziecka, niezależnie od istnienia związku z postępowaniem sprawach małżeńskich.
- (6) Ponieważ stosowanie zasad dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej często pojawia się w kontekście postępowania sądowego w sprawach małżeńskich, tym bardziej właściwe jest posiadanie jednego instrumentu dla spraw rozwodowych i odpowiedzialności rodzicielskiej.
- (7) Zakres niniejszego rozporządzenia obejmuje sprawy cywilne, niezależnie od rodzaju sądu czy trybunału.
- (8) W zakresie orzeczeń dotyczących rozwodu, separacji czy unieważnienia małżeństwa, niniejsze rozporządzenie stosuje się wyłącznie do rozwiązania więzów małżeńskich i nie powinno dotyczyć zagadnień takich jak przyczyny rozwodu, skutki w zakresie prawa własności wynikające z małżeństwa czy wszelkie inne środki dodatkowe.
- (9) W zakresie prawa własności przysługującego dziecku, niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane wyłącznie do środków ochrony dziecka, tzn. i) wyznaczenia i działań osoby wykonującej prawa własności w imieniu dziecka, reprezentującej dziecko lub pomagającej mu, oraz ii) zarządzania, zachowania i zbywania majątku dziecka. W tym kontekście, niniejsze rozporządzenie powinno, na przykład, być stosowane w przypadkach, w których rodzice spierają się w zakresie zarządzania majątkiem

⁽¹⁾ Dz.U. C 203 E z 27.8.2002, str. 155.⁽²⁾ Opinia wydana dnia 20 września 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. C 61 z 14.3.2003, str. 76.⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 19.⁽⁵⁾ W czasie przyjmowania rozporządzenia (WE) nr 1347/2000 Rada otrzymała sprawozdanie wyjaśniające dotyczące tej Konwencji przygotowane przez prof. Alegria Borrás (Dz.U. C 221 z 16.7.1998, str. 27).⁽⁶⁾ Dz.U. C 234 z 15.8.2000, str. 7.

dziecka. Środków odnoszących się do majątku dziecka niezwiązanych z ochroną dziecka nadal dotyczy rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾.

- (10) Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw odnoszących się do zabezpieczenia społecznego, środków publicznych o charakterze ogólnym w sprawach edukacji lub zdrowia, ani do decyzji w sprawach prawa azylu i imigracyjnych. Ponadto nie ma zastosowania do ustalenia rodzicielstwa, ponieważ jest to materia odrębna od przyznania odpowiedzialności rodzicielskiej, ani do innych zagadnień związanych ze statusem osób. Co więcej, nie ma zastosowania do środków podejmowanych w wyniku przestępstw popełnionych przez dzieci.
- (11) Obowiązek utrzymania dziecka jest wyłączony z zakresu niniejszego rozporządzenia, ponieważ pozostaje on objęty rozporządzeniem Rady nr 44/2001. Sądy właściwe na mocy niniejszego rozporządzenia będą generalnie sądami właściwymi do orzekania w zakresie obowiązku utrzymania dziecka na drodze stosowania art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 44/2001.
- (12) Podstawy jurysdykcji w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej ustanowione w niniejszym rozporządzeniu ukształtowane są w świetle najlepszych interesów dziecka, w szczególności na podstawie kryterium bliskości. Oznacza to, że jurysdykcję sprawuje w pierwszym rzędzie Państwo Członkowskie miejsca stałego pobytu dziecka, z wyjątkiem niektórych przypadków zmiany miejsca pobytu dziecka w zastosowaniu porozumienia między osobami posiadającymi odpowiedzialność rodzicielską.
- (13) W interesie dziecka niniejsze rozporządzenie zezwala, na zasadzie wyjątku i pod pewnymi warunkami, aby sąd właściwy przekazał sprawę sądowi innego Państwa Członkowskiego, jeżeli lokalizacja tego sądu pozwala mu lepiej rozpatrzyć sprawę. Jednakże w tym przypadku drugi sąd nie powinien mieć możliwości przekazania sprawy trzeciemu sądowi.
- (14) Niniejsze rozporządzenie obowiązuje bez uszczerbku dla stosowania międzynarodowego prawa publicznego dotyczącego immunitetu dyplomatycznego. Jeżeli nie można wykonać jurysdykcji na podstawie niniejszego rozporządzenia ze względu na istnienie immunitetu dyplomatycznego zgodnie z prawem międzynarodowym, jurysdykcję wykonuje się zgodnie z prawem krajowym w Państwie Członkowskim, w którym dana osoba nie cieszy się takim immunitetem.
- (15) Do doręczania dokumentów w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie niniejszego rozporządzenia

stosuje się rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych ⁽²⁾.

- (16) Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla sądów Państw Członkowskich w podejmowaniu środków tymczasowych, wraz ze środkami ochronnymi, w pilnych przypadkach, w odniesieniu do osób lub majątku znajdujących się w tym państwie.
- (17) W przypadkach bezprawnego zabrania lub zatrzymania dziecka, powrót dziecka powinien nastąpić bezzwłocznie; w tym celu stosuje się nadal Konwencję haską z dnia 25 października 1980 r., uzupełnioną niniejszym rozporządzeniem, zwłaszcza art. 11. Sądy Państwa Członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie zabrane lub w którym dziecko zostało bezprawnie zatrzymane, powinny mieć możliwość sprzeciwienia się powrotowi dziecka w szczególnych, należycie uzasadnionych przypadkach. Jednakże decyzja taka może zostać zastąpiona późniejszą decyzją podjętą przez sąd Państwa Członkowskiego miejsca stałego pobytu dziecka przed bezprawnym zabraniem lub zatrzymaniem. Jeżeli orzeczenie takie pociąga za sobą powrót dziecka, powinien on mieć miejsce bez wymagania żadnej specjalnej procedury dla uznania i wykonania tego orzeczenia w Państwie Członkowskim, do którego dziecko zostało bezprawnie zabrane lub w którym dziecko zostało bezprawnie zatrzymane.
- (18) Jeżeli sąd na podstawie art. 13 Konwencji haskiej z 1980 r. podjął decyzję, że nie dojdzie do powrotu dziecka, informuje sąd właściwy lub organy centralne Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało przed bezprawnym zabraniem lub zatrzymaniem. Jeżeli nie wytoczono powództwa w tym Państwie Członkowskim, sąd tego państwa lub organy centralne powiadamiają strony. Obowiązek ten nie stanowi przeszkody dla organu centralnego w powiadomieniu także odpowiednich organów publicznych zgodnie z prawem krajowym.
- (19) Wysłuchanie dziecka odgrywa ważną rolę w stosowaniu niniejszego rozporządzenia, chociaż instrument ten nie został zamierzony jako modyfikujący stosowane procedury krajowe.
- (20) Wysłuchanie dziecka w innym Państwie Członkowskim może odbyć się na mocy porozumień ustanowionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami Państw Członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych i handlowych ⁽³⁾.
- (21) Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych wydanych w Państwie Członkowskim powinno opierać się na

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1496/2002 (Dz.U. L 225 z 22.8.2002, str. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.

⁽³⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 1.

- zasadzie wzajemnego zaufania, a przyczyny nieuznania powinny być możliwie najmniej liczne.
- (22) Autentyczne dokumenty i ugody między stronami wykonalne w jednym Państwie Członkowskim powinny być traktowane jako odpowiednik „orzeczeń” do celów stosowania zasad dotyczących uznawania i wykonywania.
- (23) Rada Europejska w Tampere uznała w swoich konkluzjach (pkt 34), że orzeczenia w dziedzinie postępowania sądowego w sprawach rodzinnych powinny być „automatycznie uznawane w całej Unii bez żadnej przejściowej procedury sądowej lub przyczyn odmowy wykonania”. Z tego powodu orzeczenia w sprawie prawa do kontaktów z dzieckiem oraz orzeczenia w sprawie powrotu potwierdzone w Państwie Członkowskim pochodzenia zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia powinny być uznawane i wykonywane we wszystkich Państwach Członkowskich bez wymagania żadnej dalszej procedury. Uzgodnienia dotyczące wykonywania takich orzeczeń nadal podlegają prawu krajowemu.
- (24) Świadcstwo wydane dla ułatwienia stosowania orzeczenia nie powinno podlegać środkom odwoławczym. Podlega ono sprostowaniu tylko w przypadku błędu materialnego, czyli wtedy, gdy błędnie odzwierciedla orzeczenie.
- (25) Organy centralne powinny współpracować w dziedzinie odpowiedzialności rodzicielskiej zarówno w ogólnym zakresie, jak i w szczególnych przypadkach, wraz ze współpracą mającą na celu wspieranie polubownego rozwiązywania sporów rodzinnych. W tym celu organy centralne uczestniczą w Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych utworzonej decyzją Rady 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającą Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾.
- (26) Komisja powinna zapewnić publiczny dostęp do wykazów sądów i procedur odwoławczych przekazanych przez Państwa Członkowskie i uaktualnia te wykazy.
- (27) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (28) Niniejsze rozporządzenie zastępuje rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, które w następstwie tego zostaje uchylone.
- (29) Do celów sprawnego funkcjonowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać przeglądu jego stosowania i zaproponować konieczne zmiany.
- (30) Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia, zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, wyraziły życzenie przyjęcia i stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (31) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego instrumentu i dlatego nie podlega zobowiązaniu wynikającym ze stosowania instrumentu, ani nie jest objęta jego stosowaniem.
- (32) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być w stopniu wystarczającym osiągnięte przez Państwa Członkowskie i dlatego mogą być w lepszym stopniu osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjmować środki, zgodnie z zasadą pomocniczości z art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określonej w tymże artykule, niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tych celów.
- (33) Niniejsze rozporządzenie przestrzega praw podstawowych i stosuje się do zasad Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Zmierza zwłaszcza do zapewnienia przestrzegania praw podstawowych dziecka zgodnie z art. 24 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES OBOWIĄZYWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres obowiązywania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się, niezależnie od rodzaju sądu lub trybunału, w sprawach cywilnych odnoszących się do:
- rozvodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa;
 - przyznawania, wykonywania, delegacji, ograniczenia lub pozbawienia odpowiedzialności rodzicielskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

2. Sprawy określone w ust. 1 lit. b) mogą w szczególności dotyczyć:

- a) prawa do opieki i prawa do kontaktów z dzieckiem;
- b) kurateli i instytucji podobnych;
- c) wyznaczenia i działań osoby lub instytucji, do której należy opieka nad dzieckiem lub jego mieniem, reprezentującej dziecko lub pomagającej mu;
- d) umieszczenia dziecka w rodzinie zastępczej lub placówce opiekuńczej;
- e) środków ochrony dziecka odnoszących się do zarządzania, zachowania lub dysponowania majątkiem dziecka.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) ustalenia lub podważenia relacji rodzic - dziecko;
- b) decyzji w sprawie adopcji, środków przygotowujących do adopcji, unieważnienia lub cofnięcia adopcji;
- c) nazwiska i imion dziecka;
- d) usamodzielnienia;
- e) obowiązku zapewnienia utrzymania;
- f) powiernictwa i dziedziczenia;
- g) środków podejmowanych w wyniku przestępstw popełnionych przez dzieci.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) określenie „sąd” obejmuje wszystkie organy Państw Członkowskich posiadające właściwość w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 1;
- 2) określenie „sędzia” oznacza sędziego lub urzędnika posiadającego uprawnienia równoważne do uprawnień sędziego w sprawach objętych zakresem stosowania rozporządzenia;
- 3) określenie „Państwo Członkowskie” oznacza wszystkie Państwa Członkowskie z wyjątkiem Danii;
- 4) określenie „orzeczenie” oznacza orzeczenie o rozwodzie, separacji lub unieważnieniu małżeństwa, jak również orzeczenie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej, wydane

przez sąd Państwa Członkowskiego niezależnie od nazwy orzeczenia, wraz z określeniami wyrok, nakaz lub decyzja.

- 5) określenie „Państwo Członkowskie pochodzenia” oznacza Państwo Członkowskie, w którym wydano orzeczenie, które ma zostać wykonane;
- 6) określenie „Państwo Członkowskie wykonania” oznacza Państwo Członkowskie, w którym orzeczenie ma zostać wykonane;
- 7) określenie „odpowiedzialność rodzicielska” oznacza wszystkie prawa i obowiązki odnoszące się do osoby i majątku dziecka przysługujące osobie fizycznej lub prawnej na mocy orzeczenia sądowego, z mocy prawa lub umowy mającej skutek prawny. Określenie to obejmuje prawo do opieki i prawo do kontaktów z dzieckiem;
- 8) określenie „osoba posiadająca odpowiedzialność rodzicielską” oznacza każdą osobę posiadającą odpowiedzialność rodzicielską za dziecko;
- 9) określenie „prawo do opieki” obejmuje prawa i obowiązki odnoszące się do opieki nad osobą dziecka, w szczególności prawo do ustalania miejsca zamieszkania dziecka;
- 10) określenie „prawo do kontaktów z dzieckiem” obejmuje zwłaszcza prawo do zabrania dziecka w miejsce inne niż jego miejsce stałego pobytu na czas określony;
- 11) określenie „bezprawne zabranie lub zatrzymanie” oznacza takie zabranie lub zatrzymanie dziecka, które:

- a) zostało dokonane z naruszeniem prawa do opieki nabytego na mocy orzeczenia sądowego, przysługującego z mocy prawa lub umowy mającej skutek prawny zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało przed zabranie lub zatrzymaniem;

oraz

- b) pod warunkiem, że w chwili zabrania lub zatrzymania wykonywano skutecznie prawo do opieki, wspólnie lub samodzielnie, lub byłyby one wykonywane, jeżeli nie nastąpiłoby zabranie lub zatrzymanie. Uznaje się, że opieka wykonywana jest wspólnie wtedy, gdy w wykonaniu orzeczenia lub z mocy prawa, jedna z osób posiadających odpowiedzialność rodzicielską nie może podejmować decyzji o miejscu zamieszkania dziecka bez zgody innej osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

SEKCJA 1

Rozwód, separacja i unieważnienie małżeństwa

Artykuł 3

Właściwość ogólna

1. W sprawach dotyczących rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa, właściwe są sądy Państwa Członkowskiego:

a) na którego terytorium:

- małżonkowie zwykle zamieszkują, lub
- małżonkowie ostatnio zwykle zamieszkiwali, jeśli jeden z nich nadal tam zamieszkuje, lub
- pozwany zwykle zamieszkuje, lub
- w przypadku wspólnego wniosku, którykolwiek z małżonków zwykle zamieszkuje, lub
- składający wniosek zwykle zamieszkuje, jeśli mieszkał tam przynajmniej rok bezpośrednio przed złożeniem wniosku, lub
- składający wniosek zwykle zamieszkuje, jeśli mieszkał tam przynajmniej sześć miesięcy bezpośrednio przed złożeniem wniosku i jest albo obywatelem danego Państwa Członkowskiego albo, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, ma tam „miejsce stałego zamieszkania”;

b) którego obywatelami są oboje małżonkowie lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, na którego terytorium mają „miejsce stałego zamieszkania”.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, „miejsce stałego zamieszkania” ma takie samo znaczenie, jakie posiada w systemach prawnych Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.

Artykuł 4

Powództwo wzajemne

Sąd, w którym toczy się postępowanie sądowe na podstawie art. 3, jest także właściwy do zbadania powództwa wzajemnego, jeśli tylko wchodzi ono w zakres niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Przekształcenie separacji w rozwód

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3, sąd Państwa Członkowskiego, który wydał orzeczenie w sprawie separacji, jest także właściwy dla przekształcenia tego orzeczenia w rozwód, jeśli jest to zgodne z prawem obowiązującym w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 6

Jurysdykcja wyłączna na mocy art. 3, 4 i 5

Małżonek, który:

- a) zwykle zamieszkuje na terytorium Państwa Członkowskiego; lub
- b) jest obywatelem Państwa Członkowskiego lub, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, ma „miejsce stałego zamieszkania” na terytorium jednego z tych Państw Członkowskich,

może być pozwany w innym Państwie Członkowskim wyłącznie zgodnie z przepisami art. 3, 4 i 5.

Artykuł 7

Pozostała jurysdykcja

1. Jeśli żaden sąd Państwa Członkowskiego nie jest właściwy na podstawie artykułów 3, 4 i 5, właściwość ustala się, w każdym Państwie Członkowskim, według przepisów prawa obowiązującego w tym Państwie.

2. W stosunku do pozwanego, który nie zamieszkuje zwykle na terytorium Państwa Członkowskiego i nie jest ani obywatelem Państwa Członkowskiego, ani, w przypadku Zjednoczonego Królestwa i Irlandii nie ma „miejsca stałego zamieszkania” w jednym z tych państw, każdy obywatel Państwa Członkowskiego, który zwykle zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego może, tak jak obywatele tego Państwa, skorzystać z zasad jurysdykcji stosowanych w tym Państwie.

SEKCJA 2

Odpowiedzialność rodzicielska

Artykuł 8

Jurysdykcja ogólna

1. Sądy Państwa Członkowskiego są właściwe do orzekania w sprawach odnoszących się do odpowiedzialności rodzicielskiej za dziecko, które zwykle zamieszkuje w tym Państwie Członkowskim w czasie, w którym zostało wytoczone powództwo.

2. Ustęp 1 stosuje się z zastrzeżeniem przepisów art. 9, 10 i 12.

Artykuł 9

Nieprzerwana właściwość poprzedniego miejsca stałego zamieszkania dziecka

1. Jeżeli dziecko przemieszcza się zgodnie z prawem z jednego Państwa Członkowskiego do innego i państwo to staje się miejscem, w którym zwykle zamieszkuje, sądy Państwa Członkowskiego poprzedniego miejsca stałego zamieszkania dziecka, na zasadzie wyjątku od art. 8, utrzymują właściwość na okres trzech miesięcy od zmiany miejsca zamieszkania do celów zmiany orzeczenia w sprawie prawa do kontaktów z dzieckiem wydanego w tym Państwie Członkowskim przed zmianą miejsca zamieszkania dziecka, jeżeli osoba posiadająca prawo do kontaktów z dzieckiem w wykonaniu orzeczenia o prawie do kontaktów z dzieckiem nadal stale przebywa w Państwie Członkowskim poprzedniego miejsca stałego zamieszkania dziecka.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli osoba posiadająca prawo do kontaktów z dzieckiem określona w ust. 1 zaakceptowała właściwość sądów Państwa Członkowskiego nowego miejsca stałego zamieszkania dziecka poprzez uczestnictwo w postępowaniu sądowym przed tymi sądami bez podniesienia zarzutu niewłaściwości.

Artykuł 10

Właściwość w przypadku zabrania dziecka

W przypadku bezprawnego zabrania lub zatrzymania dziecka, sądy Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem utrzymują swoją właściwość do momentu, w którym dane Państwo Członkowskie nie stanie się miejscem stałego pobytu dziecka oraz:

a) każda osoba, instytucja lub inna organizacja posiadająca prawo do opieki zaaprobowała zabranie lub zatrzymanie;

lub

b) dziecko mieszkało w danym Państwie Członkowskim przez okres co najmniej roku po tym, jak osoba, instytucja czy inna organizacja posiadająca prawo do opieki dowiedziała się lub mogła się dowiedzieć o miejscu zamieszkania dziecka, a dziecko zaadaptowało się do nowych warunków i spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

i) w ciągu roku od momentu, w którym osoba posiadająca prawo do opieki dowiedziała się lub mogła się dowiedzieć o miejscu zamieszkania dziecka, nie wniesiono o powrót dziecka przed właściwe organy Państwa Członkowskiego, do którego dziecko zabrano lub w którym dziecko zatrzymano;

ii) wniosek o powrót dziecka wniesiony przez osobę posiadającą prawo do opieki nad dzieckiem został wycofany i w terminie określonym w (i) nie wniesiono nowego wniosku (i);

iii) na podstawie art. 11 ust. 7 zamknięto sprawę przed sądem Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem;

iv) sąd Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem wydał orzeczenie w sprawie o ustalenie prawa do opieki nad dzieckiem, które nie pociąga za sobą powrotu dziecka.

Artykuł 11

Powrót dziecka

1. Jeżeli osoba, instytucja lub inna organizacja mająca prawo do opieki nad dzieckiem składa wniosek do właściwych organów Państwa Członkowskiego o wydanie orzeczenia na podstawie Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. o cywilnych aspektach uprowadzenia dziecka za granicę (zwanej dalej „Konwencją haską z 1980 r.”) w celu uzyskania powrotu dziecka bezprawnie zabranego do innego Państwa Członkowskiego lub zatrzymanego w innym Państwie Członkowskim inne niż Państwo Członkowskie, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem, stosuje się ust. 2-8.

2. Przy stosowaniu art. 12 i 13 Konwencji haskiej z 1980 r. należy umożliwić wysłuchanie dziecka podczas postępowania sądowego, chyba że uznaje się to za niewłaściwe ze względu na jego wiek lub poziom dojrzałości.

3. Sąd, do którego wniesiono wniosek o powrót dziecka, określony w ust. 1, działa bez zbędnej zwłoki w postępowaniu sądowym dotyczącym wniosku przy użyciu najszybszych procedur dostępnych w prawie krajowym.

Bez uszczerbku dla poprzedzającego akapitu, sąd wydaje orzeczenie nie później niż w ciągu sześciu tygodni od wniesienia wniosku, z wyjątkiem sytuacji, w których szczególne okoliczności uniemożliwiają dotrzymanie tego terminu.

4. Sąd nie może odmówić powrotu dziecka na podstawie art. 13b Konwencji haskiej z 1980 r., jeżeli ustalono, że zostały poczynione odpowiednie ustalenia w celu zabezpieczenia ochrony dziecka po jego powrocie.

5. Sąd nie może odmówić powrotu dziecka, jeżeli osoba wnioskująca o powrót nie została wysłuchana.

6. Jeżeli sąd wydał nakaz odmawiający powrotu dziecka na podstawie art. 13 Konwencji haskiej z 1980 r., sąd musi niezwłocznie, bezpośrednio lub poprzez organ centralny, przekazać kopię nakazu sądowego oraz odnośnych dokumentów, w szczególności

odpis przesłuchań przed sądem, sądowi właściwemu lub organom centralnym w Państwie Członkowskim, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem, jak ustalono w prawie krajowym. Właściwy sąd otrzyma wszystkie wspomniane dokumenty w ciągu miesiąca od dnia wydania nakazu odmawiającego powrotu dziecka.

7. Jeżeli jedna ze stron nie wniosła pozwu do sądu w Państwie Członkowskim, w którym dziecko zwykle zamieszkiwało bezpośrednio przed bezprawnym zabránieniem lub zatrzymaniem, sąd lub organ centralny otrzymujące informacje, określone w ust. 6, powiadamiają strony i zapraszają je do złożenia wniosków do sądu, zgodnie z prawem krajowym, w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia, tak aby sąd mógł zbadać kwestię opieki nad dzieckiem.

Bez uszczerbku dla zasad dotyczących jurysdykcji zawartych w niniejszym rozporządzeniu, sąd zamyka sprawę, jeżeli nie otrzymał w terminie żadnych wniosków.

8. Bez względu na orzeczenie o odmowie powrotu dziecka na podstawie art. 13 Konwencji haskiej z 1980 r., każde następne orzeczenie wymagające powrotu dziecka wydane przez sąd właściwy na podstawie niniejszego rozporządzenia podlega wykonaniu zgodnie z sekcją 4 rozdział III w celu zabezpieczenia powrotu dziecka.

Artykuł 12

Przedłużenie jurysdykcji

1. Sądy Państwa Członkowskiego właściwe na art. 3 do rozparzenia powództwa o rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa, są właściwe do orzekania w każdej sprawie odnoszącej się do odpowiedzialności rodzicielskiej związanej z tym powództwem, jeżeli:

a) co najmniej jeden z małżonków posiada odpowiedzialność rodzicielską w stosunku do dziecka;

oraz

b) małżonkowie i osoby posiadające odpowiedzialność rodzicielską zaakceptowały właściwość sądów wyraźnie lub w inny bezsprzeczny sposób, w chwili wniesienia powództwa, i leży to w najlepszym interesie dziecka.

2. Właściwość, określone w ust. 1, ustaje z chwilą, gdy:

a) uprawomocniło się orzeczenie zezwalające na powództwo o rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa lub odmawiające go;

b) w sytuacji, kiedy postępowanie sądowe w odniesieniu do odpowiedzialności rodzicielskiej jeszcze się nie zakończyło z datą określoną w lit. a), orzeczenie w tym postępowaniu sądowym stało się prawomocne; lub

c) postępowanie sądowe określone w lit. a) i b) zostało zakończone z innych przyczyn.

3. Sądy Państwa Członkowskiego są także właściwe w związku z odpowiedzialnością rodzicielską w postępowaniu sądowym innym niż określone w ust. 1, jeżeli:

a) dziecko posiada istotne związki z tym Państwem Członkowskim, zwłaszcza z tego tytułu, że jedna z osób posiadających odpowiedzialność rodzicielską zwykle zamieszkuje w tym Państwie Członkowskim lub dziecko jest obywatelem tego Państwa Członkowskiego;

oraz

b) wszystkie strony postępowania sądowego zaakceptowały właściwość sądów wyraźnie lub w inny bezsprzeczny sposób, w chwili wniesienia powództwa, i leży to w najlepszym interesie dziecka.

4. Jeżeli dziecko zwykle zamieszkuje na terytorium trzeciego państwa, które nie jest Umawiającą się Stroną Konwencji haskiej z dnia 19 października 1996 r. w sprawie jurysdykcji, właściwego prawa, uznawania, wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dziecka, uważa się, że właściwość na mocy niniejszego artykułu jest w interesie dziecka, zwłaszcza jeżeli niemożliwe jest przeprowadzenie postępowania sądowego w danym państwie trzecim.

Artykuł 13

Jurysdykcja w oparciu o obecność dziecka

1. Jeżeli nie można ustalić miejsca stałego zamieszkania dziecka i nie można ustalić właściwości na podstawie art. 12, właściwe do orzekania są sądy Państwa Członkowskiego, w którym dziecko jest obecne.

2. Ustępnik 1 stosuje się także do dziecka będącego uchodźcą lub dziecka wysiedlonego z powodu zamieszek mających miejsce w jego kraju.

Artykuł 14

Pozostała jurysdykcja

Jeśli żaden sąd Państwa Członkowskiego nie jest właściwy na podstawie artykułów 8-13, właściwość ustala się, w każdym Państwie Członkowskim, według przepisów prawa obowiązującego w tym Państwie.

Artykuł 15

Przekazanie do sądu lepiej umiejscowionego do rozpatrzenia sprawy

1. Na zasadzie wyjątku, sądy Państwa Członkowskiego właściwe do rozstrzygnięcia w sprawie głównej, jeżeli uznają, że sąd innego Państwa Członkowskiego, z którym dziecko posiada szczególny związek, będzie lepiej umiejscowiony do rozpatrzenia sprawy lub jej szczególnej części, oraz jeżeli leży to w najlepszym interesie dziecka, mogą:

- a) zawiesić sprawę lub jej część i zaprosić strony do złożenia wniosku przed sądem innego Państwa Członkowskiego zgodnie z ust. 4; lub
- b) zażądać od sądu innego Państwa Członkowskiego przejęcia właściwości zgodnie z ust. 5.

2. Ustęp 1 stosuje się:

- a) na wniosek strony; lub
- b) z urzędu; lub
- c) na wniosek sądu innego Państwa Członkowskiego, z którym dziecko posiada szczególny związek, zgodnie z ust. 3.

Przekazanie dokonane z urzędu lub na wniosek sądu innego Państwa Członkowskiego musi zostać zaakceptowane przez co najmniej jedną ze stron.

3. Uważa się, że dziecko posiada szczególny związek z Państwem Członkowskim, wymienionym w ust. 1, jeżeli to Państwo Członkowskie:

- a) stało się miejscem stałego zamieszkania dziecka po wytoczeniu powództwa przed sądem określonym w ust. 1; lub
- b) jest poprzednim miejscem stałego zamieszkania dziecka; lub
- c) dziecko jest obywatelem tego państwa; lub
- d) państwo to jest miejscem stałego zamieszkania osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską; lub
- e) państwo to jest miejscem, gdzie znajduje się majątek dziecka, a sprawa dotyczy środków ochrony dziecka odnoszących się do zarządzania, ochrony i zbytu tego majątku.

4. Sąd Państwa Członkowskiego właściwy do rozstrzygnięcia w sprawie głównej ustala termin wytoczenia powództwa przed sądem innego Państwa Członkowskiego zgodnie z ust. 1.

Jeżeli powództwo nie zostanie wytoczone w wyznaczonym terminie, sąd, przed którym wytoczono powództwo, jest nadal właściwy do orzekania zgodnie z art. 8-14.

5. Sądy innego Państwa Członkowskiego mogą, jeżeli w związku ze szczególnymi okolicznościami sprawy leży to w najlepszym interesie dziecka, zaakceptować właściwość w ciągu sześciu tygodni od daty wytoczenia powództwa zgodnie z ust. 1 lit. a) lub ust. 1 lit. b). W tym przypadku sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, odmawia właściwości. Jeżeli sądy innego Państwa Członkowskiego nie zaakceptują właściwości, sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, jest nadal właściwy do orzekania zgodnie z art. 8-14.

6. Sądy współpracują do celów niniejszego artykułu, bezpośrednio lub poprzez organy centralne wyznaczone na podstawie art. 53.

SEKCJA 3

Przepisy wspólne

Artykuł 16

Wytoczenie powództwa

1. Powództwo uważa się za wytoczone:

- a) w czasie, w którym zostało wniesione do sądu pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny, pod warunkiem, że powód po dokonaniu tego nie zaniedbał podjąć kroków jakie powinien był podjąć w celu osiągnięcia skutku w postaci doręczenia pisma pozwanemu;

lub

- b) jeśli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie, w czasie, kiedy został doręczony organowi odpowiedzialnemu za doręczenie, pod warunkiem, że powód po dokonaniu tego, nie zaniedbał podjąć kroków, jakie powinien był podjąć w celu złożenia tego dokumentu w sądzie.

Artykuł 17

Badanie właściwości

Jeśli wytoczono powództwo przed sądem Państwa Członkowskiego w sprawie, w której sąd ten nie jest właściwy na mocy niniejszego rozporządzenia i w której właściwy jest sąd innego Państwa Członkowskiego na mocy niniejszego rozporządzenia, sąd ten stwierdza z urzędu brak swojej właściwości.

Artykuł 18

Badanie dopuszczalności wszczęcia postępowania

1. Jeżeli pozwany zwykle zamieszkały w państwie innym niż Państwo Członkowskie, w którym wytoczono powództwo, nie wda się w spór, sąd właściwy do orzekania zawiesza postępowanie do czasu ustalenia, że pozwany miał możliwość otrzymania pisma wszczynającego postępowanie albo dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony albo że w tym celu podjęte zostały wszelkie niezbędne czynności.

2. W miejsce przepisów ust. 1 stosuje się przepisy art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1348/2000, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał być przekazany z jednego Państwa Członkowskiego do innego w trybie wspomnianego rozporządzenia.

3. Jeżeli przepisy rozporządzenia (WE) nr 1348/2000 nie obowiązują, stosuje się art. 15 Konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. w sprawie doręczania za granicą aktów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych, o ile dokument wszczynający postępowanie był przekazany w trybie tej konwencji.

Artykuł 19

Zawisłość sporu i powództwa powiązane

1. Jeżeli przed sądami różnych Państw Członkowskich zawisły spory dotyczące rozvodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa, to sąd, przed który wytoczono powództwo później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia właściwości sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

2. Jeżeli przed sądami różnych Państw Członkowskich zawisły spory dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej odnoszącej się do tego samego dziecka o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, to sąd, przed który wytoczono powództwo później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia właściwości sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo.

3. Jeżeli stwierdzona zostanie właściwość sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, to sąd, przed który wytoczono powództwo później, stwierdza brak swej właściwości na rzecz tego sądu.

W takim przypadku, strona, która podjęła odpowiednie działania przed sądem, przed który wytoczono powództwo później, może podjąć te działania przed sądem, przed który najpierw wytoczono powództwo.

Artykuł 20

Środki tymczasowe i środki zabezpieczające

1. W pilnych przypadkach, przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią przeszkody dla sądów Państw Członkowskich w ustanawianiu środków tymczasowych, łącznie ze środkami zabezpieczającymi, względem osób lub majątku w tym państwie, przewidzianych prawem tego państwa, nawet jeśli sąd innego Państwa Członkowskiego jest, na mocy niniejszego rozporządzenia, sądem właściwym do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

2. Środki określone w ust. 1 przestają obowiązywać, gdy sąd Państwa Członkowskiego właściwy na podstawie niniejszego rozporządzenia do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy podjął środki, jakie uważa za właściwe.

ROZDZIAŁ III

UZNAWANIE I WYKONYWANIE

SEKCJA 1

Uznawanie

Artykuł 21

Uznawanie orzeczenia

1. Orzeczenia wydane w jednym Państwie Członkowskim są uznawane w innych Państwach Członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

2. W szczególności i bez uszczerbku dla ust. 3, nie jest wymagana żadna szczególna procedura dla uaktualnienia ksiąg stanu cywilnego Państwa Członkowskiego na podstawie orzeczenia wydanego w sprawie rozvodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa wydanego w innym Państwie Członkowskim, i od którego nie można się odwołać na podstawie prawa obowiązującego w tym Państwie Członkowskim.

3. Bez uszczerbku dla sekcji 4 niniejszego rozdziału, każda ze stron może, zgodnie z procedurami przewidzianymi w sekcji 2 niniejszego rozdziału, składać wniosek o uznanie lub nieuznanie orzeczenia.

Właściwość miejscową sądu umieszczonego w wykazie przekazanym przez każde Państwo Członkowskie Komisji na podstawie art. 68 ustala się na podstawie prawa wewnętrznego Państwa Członkowskiego, w którym toczy się postępowanie w sprawie o uznanie lub nieuznanie orzeczenia.

4. Jeśli uznanie jest wniesione jako sprawa incydentalna przed sądem Państwa Członkowskiego, sąd ten może rozstrzygać o uznaniu.

Artykuł 22

Podstawy nieuznania orzeczeń odnoszących się do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa

Orzeczenia odnoszącego się do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa nie uznaje się:

- a) jeżeli uznanie byłoby jawnie sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;
- b) jeżeli pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono w należyty sposób pisma wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, chyba że ustalono, że pozwany uznał orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości;
- c) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
- d) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym wcześniej między tymi samymi stronami w innym Państwie Członkowskim lub w państwie nienależącym do Wspólnoty, pod warunkiem, że wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki niezbędne dla uznania w tym Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Artykuł 23

Podstawy nieuznania orzeczeń odnoszących się do odpowiedzialności rodzicielskiej

Orzeczenia odnoszącego się do odpowiedzialności rodzicielskiej nie uznaje się:

- a) jeżeli uznanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, uwzględniając interes dziecka;
- b) jeżeli, z wyjątkiem spraw pilnych, zostało wydane bez wysłuchania dziecka, z pogwałceniem podstawowych zasad obowiązujących w postępowaniu sądowym w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
- c) jeżeli pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono w należyty sposób pisma wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, chyba że ustalono, że pozwany uznał orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości;

- d) na wniosek każdego, kto powołuje się, że orzeczenie narusza jego odpowiedzialność rodzicielską, jeżeli zostało wydane bez wysłuchania tej osoby;
- e) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym później w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
- f) jeżeli orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym później w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej w innym Państwie Członkowskim lub w państwie nienależącym do Wspólnoty będącym miejscem stałego pobytu dziecka, pod warunkiem, że orzeczenie późniejsze spełnia warunki niezbędne dla uznania w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

lub

- g) jeżeli nie przestrzegano procedury przewidzianej w art. 56.

Artykuł 24

Zakaz ponownego badania właściwości sądu pochodzenia

Właściwość sądu Państwa Członkowskiego pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania. Do reguł dotyczące właściwości określonych w art. 3-14 nie stosuje się kryterium porządku publicznego przewidzianego w art. 22 lit. a) i art. 23 lit. a).

Artykuł 25

Różnice w stosowanym prawie

Nie można odmówić uznania orzeczenia ze względu na to, że prawo Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, nie zezwala na rozwód, separację lub unieważnienie małżeństwa na podstawie danego stanu faktycznego.

Artykuł 26

Kontrola merytoryczna

Orzeczenie nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 27

Zawieszenie postępowania

1. Sąd Państwa Członkowskiego, w którym wnosi się o uznanie orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek odwoławczy.

2. Sąd Państwa Członkowskiego, w którym wnosi się o uznanie orzeczenia wydanego w Irlandii lub Zjednoczonym Królestwie, może zawiesić postępowanie, jeżeli wykonanie orzeczenia zostało tymczasowo wstrzymane w państwie pochodzenia z powodu wniesienia środka odwoławczego.

SEKCJA 2

Wniosek o stwierdzenie klauzuli wykonalności

Artykuł 28

Orzeczenia podlegające wykonaniu

1. Orzeczenia w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej za dziecko wydane w jednym Państwie Członkowskim i w tym państwie wykonalne oraz które zostały doręczone, są wykonalne w innym Państwie Członkowskim, jeżeli ich wykonalność w nim zostanie stwierdzona na wniosek uprawnionego.

2. Jednakże w Zjednoczonym Królestwie orzeczenie takie jest wykonywane w Anglii i Walii, w Szkocji lub w Irlandii Północnej, jeżeli na wniosek uprawnionego zostanie zarejestrowane do wykonania w odnośnej części Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 29

Właściwość miejscowa

1. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności składa się do sądu znajdującego się w wykazie przesłanym przez każde Państwo Członkowskie Komisji na podstawie art. 68.

2. Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca stałego zamieszkania osoby, przeciwko której składany jest wniosek o wykonanie lub na podstawie miejsca stałego zamieszkania dziecka, którego dotyczy wniosek.

Jeśli żadne z miejsc określonych w pierwszym akapicie nie znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o wykonanie, właściwy jest sąd, w którego okręgu orzeczenie powinno zostać wykonane.

Artykuł 30

Procedura

1. Do postępowania w sprawie składania wniosku stosuje się prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca wskazuje adres do doręczeń w okręgu sądu, do którego składa wniosek. Jeżeli prawo Państwo

Członkowskiego wykonania nie przewiduje wskazywania takiego adresu, wnioskodawca wskazuje pełnomocnika do doręczeń dla oznaczonego procesu.

3. Do wniosku dołącza się dokumenty wymienione w art. 37 i 39.

Artykuł 31

Decyzja sądu

1. Sąd rozpoznający wniosek wydaje orzeczenie niezwłocznie. Osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie ani dziecko, w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia.

2. Wniosek może być oddalony tylko z przyczyn wymienionych w art. 22, 23 i 24.

3. Orzeczenie nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 32

Zawiadomienie

O decyzji wydanej po rozpoznaniu wniosku właściwy urzędnik sądowy niezwłocznie zawiadamia wnioskodawcę, zgodnie z procedurą przewidzianą przez prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

Artykuł 33

Odwołanie się od klauzuli wykonalności

1. Decyzja w sprawie klauzuli wykonalności może być zaskarżona przez każdą ze stron.

2. Środek odwoławczy wnosi się do sądu znajdującego się w wykazie przekazanym przez każde Państwo Członkowskie Komisji na podstawie art. 68.

3. Postępowanie ze środkiem odwoławczym odbywa się zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania procesowego.

4. Jeżeli środek odwoławczy został wniesiony przez osobę, która wnioskowała o nadanie klauzuli wykonalności, Sąd rozpoznający środek zaskarżenia wysłuchuje osobę, przeciwko której wniesiony został wniosek o wykonanie. Jeżeli ta osoba nie wdaje się w spór, stosuje się przepisy art. 18.

5. Środek odwoławczy od klauzuli wykonalności musi być wniesiony w ciągu miesiąca od jej doręczenia. Jeżeli osoba, przeciwko której wniesiony został wniosek o wykonanie, zwykle zamieszkuje w innym Państwie Członkowskim niż Państwo, w którym klauzula wykonalności została wydana, to termin do wniesienia środka odwoławczego wynosi dwa miesiące i biegnie od dnia jej doręczenia tej osobie, osobiście lub pod jej adresem. Przedłużenie tego terminu z powodu dużej odległości jest wyłączone.

Artykuł 34

Sądy odwoławcze i sposoby zaskarżania orzeczenia

Od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia dopuszczalne są tylko procedury określone w wykazie przekazanym przez każde Państwo Członkowskie Komisji na podstawie art. 68.

Artykuł 35

Zawieszenie postępowania

1. Sąd, do którego wniesiono środek zaskarżenia na podstawie art. 33 lub 34 może zawiesić postępowanie na wniosek strony, przeciwko której wniesiony został wniosek o wykonanie, jeżeli w Państwie Członkowskim pochodzenia został wniesiony od orzeczenia zwyczajny środek zaskarżenia lub jeżeli termin do wniesienia takiego środka zaskarżenia jeszcze nie upłynął. W tym ostatnim wypadku sąd może wyznaczyć termin, w którym środek zaskarżenia powinien być wniesiony.

2. Jeżeli orzeczenie sądowe zostało wydane w Irlandii lub Zjednoczonym Królestwie, to każdy środek odwoławczy dopuszczalny w Państwie Członkowskim pochodzenia uważa się za zwyczajny środek odwoławczy w rozumieniu ust. 1.

Artykuł 36

Częściowe wykonanie

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach dochodzonych w pozwie i nie można zezwolić na wykonanie tego orzeczenia w całości, sąd zezwala na jego wykonanie w odniesieniu do jednego lub kilku roszczeń.

2. Wnioskodawca może wnosić o zezwolenie na wykonanie części orzeczenia.

SEKCJA 3

Przepisy wspólne dla sekcji 1 i 2

Artykuł 37

Dokumentacja

1. Strona wnioskująca o uznanie lub nieuznanie orzeczenia lub wnosząca o nadanie klauzuli wykonalności zobowiązana jest do przedstawienia:

a) odpisu orzeczenia spełniającego warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową;

oraz

b) świadectwa, określonego w art. 39.

2. Dodatkowo, w wypadku orzeczenia zaocznego, strona wnioskująca o uznanie lub wnosząca o wydanie klauzuli wykonalności zobowiązana jest do przedstawienia:

a) oryginału lub uwierzytelnionego odpisu dokumentu stwierdzającego, że pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny został doręczony stronie, która się nie stawiała; lub

lub

b) dokumentu stwierdzającego, że pozwany zaakceptował orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości.

Artykuł 38

Brak dokumentów

1. Jeżeli dokumenty wymienione w art. 37 ust. 1 lit. b) lub art. 33 ust. 2 nie zostały przedstawione, sąd może wyznaczyć termin do ich przedstawienia lub poprzestać na dokumentach równorzędnych albo zwolnić od obowiązku ich przedstawienia, jeżeli dalsze wyjaśnianie uzna za niekonieczne.

2. Na żądanie sądu przedstawia się tłumaczenie dokumentów. W takim wypadku tłumaczenie powinno być uwierzytelnione przez osobę do tego uprawnioną w jednym z Państw Członkowskich.

Artykuł 39

Świadectwo dotyczące orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz świadectwo dotyczące orzeczeń w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej

Właściwy sąd lub organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, na żądanie zainteresowanej strony, wydaje świadectwo przy użyciu standardowego formularza określonego w załączniku I (orzeczenia w sprawach małżeńskich) lub w załączniku II (orzeczenia w sprawach odpowiedzialności rodzicielskiej).

SEKCJA 4

Wykonanie niektórych orzeczeń dotyczących prawa do kontaktów z dzieckiem i niektórych orzeczeń pociągających za sobą powrót dziecka

Artykuł 40

Zakres

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do:

a) prawa do kontaktów z dzieckiem;

oraz

b) powrotu dziecka związanego z orzeczeniem wydanym na podstawie art. 11 ust. 8.

2. Przepisy niniejszej sekcji nie stanowią przeszkody dla osoby na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska we wnioskowaniu o uznanie i wykonanie orzeczenia zgodnie z przepisami sekcji 1 i 2 niniejszego rozdziału.

Artykuł 41

Prawo do kontaktów z dzieckiem

1. Prawo do kontaktów z dzieckiem określone w art. 40 ust. 1 lit. a) przyznane w wykonalnym orzeczeniu wydanym w jednym Państwie Członkowskim uznaje się i wykonuje w innym Państwie Członkowskim bez potrzeby nadania klauzuli wykonalności oraz bez możliwości sprzeciwienia się uznaniu, jeżeli orzeczenie uzyskało świadectwo w Państwie Członkowskim pochodzenia zgodnie z ust. 2.

Nawet jeżeli prawo krajowe nie przewiduje wykonalności z mocy prawa orzeczenia przyznającego prawo do kontaktów z dzieckiem, sąd pochodzenia może oświadczyć, że orzeczenie podlega wykonaniu, bez względu na możliwość wniesienia odwołania.

2. Sąd pochodzenia może wydać świadectwo określone w ust. 1 przy użyciu standardowego formularza określonego w załączniku III (świadectwo dotyczące prawa do kontaktów z dzieckiem) wyłącznie jeżeli:

a) orzeczenie zostało wydane zaocznie, a pozwanemu, który nie wdał się w spór, doręczono w należyty sposób pismo wszczynające postępowanie lub dokument równorzędny w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, lub pozwanemu doręczono dokument, ale niezgodnie z wymienionymi warunkami, niemniej jednak ustalono, że uznał on orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości;

b) wszystkie zainteresowane strony zostały wysłuchane;

oraz

c) dziecko zostało wysłuchane, chyba że uznano to za ze względu na jego wiek i stopień dojrzałości.

Świadectwo wypełnia się w języku orzeczenia.

3. Jeżeli prawo do kontaktów z dzieckiem dotyczy sytuacji transgranicznej w chwili doręczenia orzeczenia, wydaje się świadectwo z urzędu gdy tylko orzeczenie stanie się wykonalne, nawet jeżeli

wykonalne tylko tymczasowo. Jeżeli sytuacja nabiera później charakteru transgranicznego, świadectwo wydaje się na wniosek strony.

Artykuł 42

Powrót dziecka

1. Powrót dziecka określony w art. 40 ust. 1 lit. b) wynikający z wykonalnego orzeczenia wydanego w jednym Państwie Członkowskim uznaje się i wykonuje w innym Państwie Członkowskim bez potrzeby nadania klauzuli wykonalności oraz możliwości sprzeciwienia się uznaniu, jeżeli orzeczenie uzyskało świadectwo w Państwie Członkowskim pochodzenia zgodnie z ust. 2.

Nawet jeżeli prawo krajowe nie przewiduje wykonalności z mocy prawa, bez względu na odwołanie się, orzeczenia wymagającego powrotu dziecka wspomnianego w art. 11 ust. 8, sąd pochodzenia może oświadczyć, że orzeczenie podlega wykonaniu.

2. Sędzia pochodzenia, który wydał orzeczenie określone w art. 40 ust. 1 lit. b) wydaje świadectwo określone w ust. 1 wyłącznie jeżeli:

a) dziecko zostało wysłuchane, chyba że uznano, że byłoby to niewłaściwe uwzględniając jego wiek i poziom dojrzałości;

b) zainteresowane strony zostały wysłuchane; oraz

c) sąd uwzględnił przy wydawaniu orzeczenia przyczyny i dowody leżące u podstaw nakazu wydanego na podstawie art. 13 Konwencji haskiej z 1980 r.

Jeżeli sąd lub inny organ podejmuje środki zapewniające ochronę dziecka po jego powrocie do państwa miejsca stałego pobytu, świadectwo zawiera szczegóły dotyczące takich środków.

Sąd pochodzenia wydaje wspomniane świadectwo z urzędu przy użyciu standardowego formularza określonego w załączniku IV (świadectwo dotyczące powrotu dziecka (dzieci)).

Świadectwo wypełnia się w języku orzeczenia.

Artykuł 43

Sprostowanie świadectwa

1. Do sprostowania świadectwa stosuje się prawo Państwa Członkowskiego pochodzenia.

2. Przeciwno wydaniu świadectwa na podstawie art. 41 ust. 1 lub 42 ust. 1 nie przysługują żadne środki odwoławcze.

Artykuł 44

Skutki świadectwa

Świadectwo jest skuteczne wyłącznie w granicach wykonalności orzeczenia.

Artykuł 45

Dokumentacja

1. Strona wnioskująca o wykonanie orzeczenia zobowiązana jest do przedstawienia:

a) odpisu orzeczenia spełniającego warunki wymagane do uznania go za posiadające moc dowodową;

oraz

b) świadectwa określonego w art. 41 ust. 1 lub art. 42 ust. 1.

2. Do celów niniejszego artykułu:

— świadectwu określonymu w art. 41 ust. 1 towarzyszy tłumaczenie pkt. 12 odnoszącego się do uzgodnień dotyczących wykonywania prawa do kontaktów z dzieckiem,

— świadectwu określonymu w art. 42 ust. 1 towarzyszy tłumaczenie pkt. 14 odnoszącego się do uzgodnień dotyczących stosowania środków podjętych do zapewnienia powrotu dziecka.

Tłumaczenia dokonuje się na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych Państwa Członkowskiego wykonania lub na jakikolwiek inny język, który Państwo Członkowskie wykonania wyraźnie zaakceptowało. W takim wypadku tłumaczenie powinno być uwierzytelnione przez osobę do tego uprawnioną w jednym z Państw Członkowskich.

SEKCJA 5

Dokumenty i umowy autentyczne

Artykuł 46

Dokumenty urzędowo sporządzone lub zarejestrowane jako autentyczne i które są wykonalne w jednym Państwie Członkowskim, a także umowy między stronami wykonalne w Państwie Członkowskim, w którym zostały zawarte, uznaje się i wykonuje na takich samych zasadach jak orzeczenia.

SEKCJA 6

Pozostałe przepisy

Artykuł 47

Procedura wykonania

1. Do procedury wykonania stosuje się prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

2. Każde orzeczenie wydane przez sąd innego Państwa Członkowskiego i określone jako wykonalne zgodnie z sekcją 2 lub któremu wydano świadectwo zgodnie z przepisami art. 41 ust. 1 lub art. 42 ust. 1 wykonuje się w Państwie Członkowskim wykonania na takich samych warunkach, jakby zostało wydane w tym Państwie Członkowskim.

Nie można wykonać orzeczenia, co do którego wydano świadectwo zgodnie z art. 41 ust. 1 lub art. 42 ust. 1 jeżeli nie da się ono pogodzić z później wydanym wykonalnym orzeczeniem.

Artykuł 48

Uzgodnienia praktyczne dotyczące wykonywania prawa do kontaktów z dzieckiem

1. Sądy Państwa Członkowskiego wykonania mogą podjąć uzgodnienia praktyczne dotyczące organizacji wykonywania prawa do kontaktów z dzieckiem, jeżeli w orzeczeniu wydanym przez sądy Państwa Członkowskiego właściwe dla rozpatrywania sprawy głównej nie zostały umieszczone takie uzgodnienia lub nie są one wystarczające oraz pod warunkiem przestrzegania zasadniczych elementów orzeczenia.

2. Uzgodnienia praktyczne podjęte zgodnie z ust. 1 przestają obowiązywać w zastosowaniu późniejszego orzeczenia wydanego przez sądy Państwa Członkowskiego właściwe do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

Artykuł 49

Koszty

Przepisy niniejszego rozdziału, z wyjątkiem sekcji 4, mają także zastosowanie do ustalenia wysokości kosztów i opłat postępowania sądowego na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz wykonania wszystkich nakazów dotyczących takich kosztów i opłat.

Artykuł 50

Pomoc prawna

Powód, któremu w Państwie Członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów i opłat, uprawniony jest w postępowaniu określonym w art. 21, 28, 41, 42 i 48 do najbardziej przychylnego traktowania w zakresie udzielania mu pomocy prawnej lub możliwie najwyższego zwolnienia od kosztów i opłat, jakie przewiduje prawo Państwa Członkowskiego wykonania.

Artykuł 51

Kaucja, zastaw lub depozyt

Na stronę, która w jednym z Państw Członkowskich wnosi o wykonanie orzeczenia wydanego w innym Państwie Członkowskim, nie można nałożyć obowiązku złożenia kaucji albo zastawu na zabezpieczenie kosztów procesu lub depozytu, niezależnie od ich nazwy, z następujących przyczyn:

- a) osoba ta nie zamieszkuje zwykle w Państwie Członkowskim, w którym wnosi o wykonanie; lub
- b) jest obywatelem innego państwa lub, jeżeli o wykonanie wnosi się w Zjednoczonym Królestwie lub Irlandii, nie posiada swojego „miejsca stałego zamieszkania” w jednym z tych Państw Członkowskich.

Artykuł 52

Legalizacja i inne formalności

Dokumenty określone w artykułach 37, 38 i 45 oraz pełnomocnictwo procesowe nie wymagają ani legalizacji, ani innej podobnej formalności.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓŁPRACA MIĘDZY ORGANAMI CENTRALNYMI W SPRAWACH Z ZAKRESU ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ

Artykuł 53

Wyznaczenie

Każde Państwo Członkowskie wyznacza jeden lub kilka organów centralnych wspierających stosowanie niniejszego rozporządzenia oraz określi właściwość miejscową i rzeczową każdego z nich. Jeżeli Państwo Członkowskie wyznacza więcej niż jeden organ centralny, komunikaty wysyła się bezpośrednio do organu właściwego. Jeżeli komunikat zostanie wysłany do organu niebędącego organem właściwym, organ ten jest zobowiązany do przesłania go do organu właściwego i poinformowania nadawcy.

Artykuł 54

Zadania ogólne

Organy centralne przekazują informacje dotyczące krajowych przepisów prawnych i procedur oraz podejmują środki zmierzające do poprawy stosowania niniejszego rozporządzenia, a także wzmocnienia ich współpracy. W tym celu używa się Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych utworzonej decyzją nr 2001/470/WE.

Artykuł 55

Współpraca w przypadkach charakterystycznych dla spraw z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej

Organy centralne, na wniosek organu centralnego innego Państwa Członkowskiego lub osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską, współpracują w szczególnych przypadkach dla

osiągnięcia celu niniejszego rozporządzenia. W tym celu, działając bezpośrednio lub poprzez władze publiczne albo inne instytucje, podejmują wszelkie właściwe kroki zgodnie z prawem tego Państwa Członkowskiego w sprawach dotyczących ochrony danych osobowych zmierzające do:

- a) zbierania i wymiany informacji:
 - i) w sprawie sytuacji dziecka;
 - ii) w sprawie trwających postępowań; lub
 - iii) w sprawie podjętych decyzji dotyczących dziecka;
- b) udzielenia informacji i pomocy osobom posiadającym odpowiedzialność rodzicielską wnioskującym o uznanie i wykonanie orzeczeń na ich terytorium, zwłaszcza dotyczących prawa do kontaktów z dzieckiem oraz powrotu dziecka;
- c) ułatwienia komunikacji między sądami, zwłaszcza dla stosowania art. 11 ust. 6 i 7 oraz art. 15;
- d) udzielenia sądom informacji i pomocy niezbędnych do stosowania art. 56; oraz
- e) ułatwiania porozumienia między osobami posiadającymi odpowiedzialność rodzicielską poprzez mediację lub inne środki, oraz ułatwienia współpracy transgranicznej w tym celu.

Artykuł 56

Umieszczenie dziecka w innym Państwie Członkowskim

1. Jeżeli sąd właściwy na podstawie art. 8-15 rozważa umieszczenie dziecka w placówce opiekuńczej lub w rodzinie zastępczej, a takie umieszczenie miałyby nastąpić w innym Państwie Członkowskim, najpierw zasięga opinii organu centralnego lub innego organu właściwego w innym państwie tam, gdzie w tym Państwie Członkowskim wymagane jest uczestnictwo władz publicznych w wewnętrznych przypadkach umieszczenia dziecka.

2. W państwie wnioskującym, orzeczenie w sprawie umieszczenia określone w ust. 1 może zostać wydane tylko wtedy, gdy właściwe organy państwa, do którego kierowany jest wniosek, wyraziły zgodę na umieszczenie.

3. Procedury konsultacji lub zgody określonych w ust. 1 i 2 reguluje prawo krajowe państwa, do którego kierowany jest wniosek.

4. Jeżeli organ właściwy na mocy art. 8-15 podejmuje decyzję o umieszczeniu dziecka w rodzinie zastępczej i umieszczenie takie ma nastąpić w innym Państwie Członkowskim, a w innym Państwie Członkowskim nie jest wymagane uczestnictwo władz publicznych w przypadkach krajowego umieszczenia dziecka, informuje o tym organy centralne lub inne organy właściwe w owym innym Państwie Członkowskim.

Artykuł 57

Metoda pracy

1. Osoba posiadająca odpowiedzialność rodzicielską za dziecko może złożyć do organów centralnych Państwa Członkowskiego swojego miejsca stałego pobytu lub Państwa Członkowskiego, w którym dziecko zwykle zamieszkuje lub jest obecne, wniosek o udzielenie pomocy wymieniony w art. 55. Zasadniczo wniosek zawiera wszelkie dostępne informacje przydatne do jego wykonania. Jeżeli wniosek o udzielenie pomocy dotyczy uznania lub wykonania orzeczenia w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej objętego zakresem niniejszego rozporządzenia, osoba posiadająca odpowiedzialność rodzicielską dołącza odpowiednie świadectwa przewidziane w art. 39, art. 41 ust. 1 lub art. 42 ust. 1.

2. Państwa Członkowskie powiadają Komisję, jakie języki urzędowe instytucji Wspólnoty inne niż ich własny język urzędowy/ich własne języki urzędowe mogą być używane w dokumentach przekazywanych organom centralnym.

3. Pomoc udzielana przez organy centralne na podstawie art. 55 jest wolna od opłat.

4. Każdy organ centralny sam pokrywa własne koszty.

Artykuł 58

Posiedzenia

1. W celu ułatwienia stosowania niniejszego rozporządzenia, organy centralne zbierają się regularnie.

2. Posiedzenia te zwołuje się zgodnie z decyzją nr 2001/470/WE ustanawiającą Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych.

zastosowanie, w całości lub w części, Konwencja z dnia 6 lutego 1931 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją o przepisach międzynarodowego prawa prywatnego w sprawie małżeństwa, adopcji i kurateli, a także jej Protokół Końcowy. Oświadczenia załącza się do niniejszego rozporządzenia i publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Mogą być one wycofane w każdej chwili, w całości lub w części.

b) Przestrzega się zasady niedyskryminacji ze względu na narodowość między obywatelami Unii.

c) Zasady jurysdykcji w jakiegokolwiek umowie zawartej po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia przez Państwa Członkowskie, określone w lit. a) i odnoszącej się do spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia, są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia.

d) orzeczenia wydane przez sąd odpowiadający sądowi określonymu w rozdziale II niniejszego rozporządzenia, w jednym z państw nordyckich, które przekazały oświadczenie, przewidziane w lit. a), są uznawane i wykonywane w innym Państwie Członkowskim na zasadach określonych w rozdziale III niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji:

a) kopię umów i jednolitych tekstów ustaw wdrażających umowy określone w ust. 2 lit. a) i c);

b) wszelkie wypowiedzenia lub zmiany do takich umów lub ustaw.

Artykuł 60

Relacje z niektórymi konwencjami wielostronnymi

W stosunkach między Państwami Członkowskimi niniejsze rozporządzenie ma pierwszeństwo przed następującymi konwencjami, w takim zakresie, w jakim dotyczą one spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia:

a) Konwencja haska z dnia 5 października 1961 r. dotycząca uprawnień organów oraz prawa stosowanego w odniesieniu do ochrony nieletnich;

b) Konwencja luksemburska z dnia 8 września 1967 r. w sprawie uznawania decyzji odnoszących się do ważności małżeństw;

c) Konwencja haska z dnia 1 czerwca 1970 r. o uznawaniu rozwodów i separacji;

ROZDZIAŁ V

RELACJE Z INNYMI INSTRUMENTAMI

Artykuł 59

Relacje z innymi instrumentami

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 60, 63, 64 i ust. 2 niniejszego artykułu, niniejsze rozporządzenie zastępuje, dla Państw Członkowskich, konwencje obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zawarte między dwoma lub więcej Państwami Członkowskimi i odnoszące się do spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia.

2. a) Finlandia i Szwecja mogą skorzystać z możliwości oświadczenia, że w miejsce przepisów niniejszego rozporządzenia, do ich wzajemnych stosunków będzie mieć

d) Europejska konwencja z dnia 20 maja 1980 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń dotyczących pieczy nad dzieckiem oraz o przywracaniu pieczy nad dzieckiem;

oraz

e) Konwencja haska z dnia 25 października 1980 r. o cywilnych aspektach uprowadzenia dziecka za granicę.

Artykuł 61

Relacje z Konwencją haską z dnia 19 października 1996 r. w sprawie jurysdykcji, właściwego prawa, uznawania, wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dziecka

W odniesieniu do relacji z Konwencją haską z dnia 19 października 1996 r. w sprawie jurysdykcji, właściwego prawa, uznawania, wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dziecka, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie:

- a) jeżeli dziecko, którego działania prawne dotyczą, zwykle zamieszkuje w Państwie Członkowskim;
- b) w zakresie uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych przez sąd jednego Państwa Członkowskiego na terytorium innego Państwa Członkowskiego, nawet jeżeli dziecko, którego działania prawne dotyczą, ma swoje miejsce stałego pobytu na terytorium państwa trzeciego będącego Umawiającą się Stroną wspomnianej Konwencji.

Artykuł 62

Zakres mocy obowiązującej

1. Umowy i konwencje wymienione w art. 59 ust. 1, art. 60 i 61 są obowiązujące w sprawach, których nie dotyczy niniejsze rozporządzenie.

2. Konwencje, wymienione w art. 60, zwłaszcza Konwencja haska z 1980 r., są obowiązujące między Państwami Członkowskimi będącymi stronami tych konwencji, zgodnie z art. 60.

Artykuł 63

Traktaty ze Stolicą Apostolską

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla Traktatu Międzynarodowego (Konkordatu) między Stolicą Apostolską a Republiką Portugalską, podpisanego w Watykanie 7 maja 1940 r.

2. Decyzje co do nieważności małżeństwa podejmowane na mocy traktatu określonego w ust. 1 uznawane są w Państwach Członkowskich na warunkach ustanowionych w rozdziale III sekcja 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają także zastosowanie do następujących Traktatów Międzynarodowych (Konkordatów) ze Stolicą Apostolską:

a) „Concordato lateranense” z dnia 11 lutego 1929 r. między Republiką Włoską a Stolicą Apostolską, zmieniony umową, z Protokołem dodatkowym podpisanym w Rzymie dnia 18 lutego 1984 r.;

b) Umowa między Stolicą Apostolską a Królestwem Hiszpanii w sprawach prawnych z dnia 3 stycznia 1979 r.

4. Uznawanie decyzji, przewidzianej w ust. 2 może być przedmiotem, odpowiednio we Włoszech i w Hiszpanii, takich samych procedur i takich samych kontroli, jakie są stosowane do decyzji sądów kościelnych wydawanych zgodnie z traktatami międzynarodowymi, zawartymi ze Stolicą Apostolską, wymienionymi w ust. 3.

5. Państwa Członkowskie przesyłają do Komisji:

a) kopię traktatów określonych w ust. 1 i 3;

b) wszelkie wypowiedzenia i zmiany do tych traktatów.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Artykuł 64

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do postępowania sądowego wszczętego po terminie jego stosowania zgodnie z przepisami art. 72, a także do dokumentów urzędowo sporządzonych lub zarejestrowanych jako autentyczne oraz do ugod zawartych między stronami po tym terminie.

2. Orzeczenia wydane po terminie jego stosowania w postępowaniu sądowym wszczętym przed tą datą, lecz po dacie wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1347/2000, są uznawane i wykonywane zgodnie z przepisami rozdziału III niniejszego rozporządzenia, jeżeli właściwość oparto na zasadach zgodnych w zasadami określonymi w rozdziale II lub w rozporządzeniu (WE) nr 1347/2000 albo w konwencji zawartej między Państwem Członkowskim pochodzenia i państwem, do którego kierowany jest wniosek, obowiązującej w momencie wszczęcia postępowania.

3. Orzeczenia wydane przed terminem stosowania niniejszego rozporządzenia w postępowaniu sądowym wszczętym po wejściu w życie rozporządzenia (WE) nr 1347/2000 są uznawane i wykonywane zgodnie z przepisami rozdziału III niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem, że odnoszą się do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa albo odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków w postępowaniu sądowym w sprawach małżeńskich.

4. Orzeczenia wydane przed terminem stosowania niniejszego rozporządzenia, lecz po dacie wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1347/2000 w postępowaniu sądowym wszczętym przed datą wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1347/2000 są uznawane i wykonywane zgodnie z przepisami rozdziału III niniejszego rozporządzenia pod warunkiem, że odnoszą się do rozwodu, separacji lub unieważnienia małżeństwa albo odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków w postępowaniu sądowym w sprawach małżeńskich oraz że właściwość oparto na zasadach zgodnych z zasadami określonymi w rozdziale II niniejszego rozporządzenia lub w rozporządzeniu (WE) nr 1347/2000 albo w konwencji zawartej między Państwem Członkowskim pochodzenia i państwem, do którego kierowany jest wniosek obowiązującej w momencie wszczęcia postępowania.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 65

Przegląd

Najpóźniej do dnia 1 stycznia 2012 r. oraz co pięć kolejnych lat Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno — Społecznemu sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie. Sprawozdaniu towarzyszą, w miarę potrzeby, propozycje zmian.

Artykuł 66

Państwa Członkowskie z dwoma lub więcej systemami prawnymi

Dla Państwa Członkowskiego, w którym na różnych jednostkach terytorialnych obowiązują dwa lub więcej systemów prawnych lub zasad dotyczących spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia:

- każde odniesienie do miejsca stałego pobytu w tym Państwie Członkowskim zawiera odniesienie do miejsca stałego pobytu w jednostce terytorialnej;
- każde odniesienie do obywatelstwa, lub w przypadku Zjednoczonego Królestwa do „miejsca stałego zamieszkania”, zawiera odniesienie do jednostki terytorialnej określonej prawem tego Państwa;
- każde odniesienie do organu Państwa Członkowskiego zawiera odniesienie do organu jednostki terytorialnej otrzymującej wniosek;

- każde odniesienie do zasad Państwa Członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, zawiera odniesienie do zasad jednostki terytorialnej, w którym wnioskuje się o właściwość, uznanie lub wykonanie.

Artykuł 67

Informacje w sprawie organów centralnych i akceptowanych języków

Państwa Członkowskie przekazują Komisji w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

- nazwy, adresy i sposoby komunikowania się dla organów centralnych wyznaczonych na podstawie art. 53;
- informację o tym, jakie języki są akceptowane dla dokumentów przekazywanych organom centralnym na podstawie art. 57 ust. 2;

oraz

- informację o tym, jakie języki są akceptowane dla świadectw dotyczących prawa do kontaktów z dzieckiem na podstawie art. 45 ust. 2.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie zmiany tych informacji.

Komisja umożliwia publiczny dostęp do tych informacji.

Artykuł 68

Informacje dotyczące sądów i procedur odwoławczych

Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz sądów i procedur odwoławczych określony w art. 21, 29, 33 i 34 oraz wszelkie zmiany w tym wykazie.

Komisja uaktualnia te informacje i umożliwia publiczny dostęp do nich poprzez publikacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz innymi właściwymi sposobami.

Artykuł 69

Zmiany w załącznikach

Wszelkie zmiany w standardowych formularzach zawartych w załącznikach I-IV przyjmuje się zgodnie z procedurą konsultacyjną określoną w art. 70 ust. 2.

Artykuł 70

Komitet

- Komisja jest wspomagana przez komitet (komitet).
- W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE.
- Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 71

Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 1347/2000

1. Rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 traci moc z terminem stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Wszelkie odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1347/2000 są rozumiane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą porównawczą zawartą w załączniku V.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2003 r.

Artykuł 72

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 1 sierpnia 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 marca 2005 r., z wyjątkiem art. 67, 68, 69 i 70, które stosuje się od dnia 1 sierpnia 2004 r.

W imieniu Rady

R. CASTELLI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ŚWIADECTWO OKREŚLONE W ART. 39 DOTYCZĄCE ORZECZEŃ W SPRAWACH MAŁŻEŃSKICH ⁽¹⁾

1. Państwo Członkowskie pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./faks/e-mail
3. Związek małżeński
 - 3.1. Żona
 - 3.1.1. Imię i nazwisko
 - 3.1.2. Adres
 - 3.1.3. Państwo i miejsce urodzenia
 - 3.1.4. Data urodzenia
 - 3.2. Mąż
 - 3.2.1. Imię i nazwisko
 - 3.2.2. Adres
 - 3.2.3. Państwo i miejsce urodzenia
 - 3.2.4. Data urodzenia
 - 3.3. Państwo, miejsce (jeżeli znane) oraz data zawarcia związku małżeńskiego
 - 3.3.1. Państwo związku małżeńskiego
 - 3.3.2. Miejsce (jeżeli znane) zawarcia związku małżeńskiego
 - 3.3.3. Data zawarcia związku małżeńskiego
4. Sąd wydający orzeczenie
 - 4.1. Nazwa sądu
 - 4.2. Siedziba
5. Orzeczenie
 - 5.1. Data
 - 5.2. Numer odniesienia
 - 5.3. Rodzaj orzeczenia
 - 5.3.1. Rozwód
 - 5.3.2. Unieważnienie małżeństwa
 - 5.3.3. Separacja

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

- 5.4. Czy orzeczenie zostało wydane zaocznie?
- 5.4.1. Nie
- 5.4.2. Tak ⁽¹⁾
6. Nazwiska stron, którym przyznano pomoc prawną
7. Czy orzeczenie podlega środkom odwoławczym zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego pochodzenia?
- 7.1. Nie
- 7.2. Tak
8. Data, z którą orzeczenie wywołuje skutki prawne w Państwie Członkowskim, w którym wydano orzeczenie
- 8.1. Rozwód
- 8.2. Separacja

Sporządzono w, dnia

Podpis i/lub pieczęć

(¹) Należy załączyć dokumenty określone w art. 37 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK II

**ŚWIADECTWO OKREŚLONE W ART 39 DOTYCZĄCE ORZECZEŃ W SPRAWIE
ODPOWIEDZIALNOŚCI RODZICIELSKIEJ ⁽¹⁾**

1. Państwo Członkowskie pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./Faks/e-mail
3. Osoba (osoby) posiadające prawo do kontaktów z dzieckiem
 - 3.1. Imię i nazwisko
 - 3.2. Adres
 - 3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
4. Osoby posiadające odpowiedzialność rodzicielską inne niż wskazane w pozycji 3 ⁽²⁾
 - 4.1.
 - 4.1.1. Imię i nazwisko
 - 4.1.2. Adres
 - 4.1.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.2.
 - 4.2.1. Imię i nazwisko
 - 4.2.2. Adres
 - 4.2.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.3.
 - 4.3.1. Imię i nazwisko
 - 4.3.2. Adres
 - 4.3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
5. Sąd wydający orzeczenie
 - 5.1. Nazwa sądu
 - 5.2. Siedziba
6. Orzeczenie
 - 6.1. Data
 - 6.2. Numer odniesienia:
 - 6.3. Czy orzeczenie zostało wydane zaocznie?
 - 6.3.1. Nie
 - 6.3.2. Tak ⁽³⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

⁽²⁾ W przypadku wspólnej opieki nad dzieckiem, osoba wskazana w pozycji 3 może także zostać wskazana w pozycji 4.

⁽³⁾ Należy załączyć dokumenty określone w art. 37 ust. 2.

7. Dzieci, których orzeczenie dotyczy ⁽¹⁾
 - 7.1. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.2. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.3. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.4. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
8. Nazwiska stron, którym przyznano pomoc prawną
9. Potwierdzenie wykonalności i doręczenia
 - 9.1. Czy orzeczenie jest wykonalne zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego pochodzenia?
 - 9.1.1. Tak
 - 9.1.2. Nie
 - 9.2. Czy orzeczenie zostało doręczone stronie, przeciwko której wnosi się o wykonanie?
 - 9.2.1. Tak
 - 9.2.1.1. Imię i nazwisko strony
 - 9.2.1.2. Adres
 - 9.2.1.3. Data doręczenia
 - 9.2.2. Nie
10. Informacje szczególne na temat orzeczenia w przypadku, gdy wymagane jest „*exequatur*” na mocy art. 28. Możliwość ta jest przewidziana w art. 40 ust. 2.
 - 10.1. Uzgodnienia praktyczne dotyczące wykonywania prawa do kontaktów z dzieckiem (w zakresie orzeczenia)
 - 10.1.1. Data i godzina
 - 10.1.1.1. Początek
 - 10.1.1.2. Koniec
 - 10.1.2. Miejsce
 - 10.1.3. Zobowiązania szczególne osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską
 - 10.1.4. Zobowiązania szczególne osoby posiadającej prawo do kontaktów z dzieckiem
 - 10.1.5. Wszelkie ograniczenia wykonywania prawa do kontaktów z dzieckiem
11. Informacje szczególne o orzeczeniach dotyczących powrotu dziecka w przypadku, kiedy wymagana jest procedura „*exequatur*” na mocy art. 28. Możliwość ta jest przewidziana w art. 40 ust. 2.
 - 11.1. Orzeczenie pociągające za sobą powrót dziecka
 - 11.2. Osoby, do których dziecko ma powrócić (w zakresie orzeczenia)
 - 11.2.1. Imię i nazwisko
 - 11.2.2. Adres

Sporządzono w, dnia

Podpis i/lub pieczęć

(¹) Jeżeli orzeczenie dotyczy więcej niż czworga dzieci, proszę użyć drugiego formularza.

ZAŁĄCZNIK III

ŚWIADECTWO OKREŚLONE W ART 41 UST. 1 DOTYCZĄCE ORZECZEŃ W SPRAWIE PRAWA DO KONTAKTÓW Z DZIECKIEM ⁽¹⁾

1. Państwo Członkowskie pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./faks/e-mail
3. Osoba posiadająca prawo do kontaktów z dzieckiem
 - 3.1. Imię i nazwisko
 - 3.2. Adres
 - 3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
4. Osoby posiadające odpowiedzialność rodzicielską inne niż wskazane w pozycji 3 ⁽²⁾ ⁽³⁾
 - 4.1.
 - 4.1.1. Imię i nazwisko
 - 4.1.2. Adres
 - 4.1.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.2.
 - 4.2.1. Imię i nazwisko
 - 4.2.2. Adres
 - 4.2.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.3. Pozostałe
 - 4.3.1. Imię i nazwisko
 - 4.3.2. Adres
 - 4.3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
5. Sąd wydający orzeczenie
 - 5.1. Nazwa sądu
 - 5.2. Siedziba
6. Orzeczenie
 - 6.1. Data
 - 6.2. Numer odniesienia

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

⁽²⁾ W przypadku wspólnej opieki nad dzieckiem, osoba wskazana w pozycji 3 może także zostać wskazana w pozycji 4.

⁽³⁾ Proszę postawić krzyżyk w polu odpowiadającym osobie, przeciwko której wnioskuje się o wykonanie orzeczenia.

7. Dzieci, których orzeczenie dotyczy ⁽¹⁾
 - 7.1. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.2. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.3. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 7.4. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
8. Czy orzeczenie jest wykonalne w Państwie Członkowskim pochodzenia?
 - 8.1. Tak
 - 8.2. Nie
9. Jeżeli orzeczenie zostało wydane zaocznie, osobie, która nie wdała się w spór, doręczono dokument wszczynający postępowanie lub dokument równoważny w czasie umożliwiającym jej przygotowanie obrony, lub osobie tej doręczono dokument, lecz niezgodnie w tymi warunkami, niemniej jednak ustalono, że uznała ona orzeczenie w sposób niebudzący wątpliwości
10. Wszystkie zainteresowane strony zostały wysłuchane
11. Dzieci zostały wysłuchane, chyba że uznano, że byłoby to niewłaściwe ze względu na ich wiek lub stopień dojrzałości
12. Uzgodnienia praktyczne dotyczące wykonywania praw do kontaktów z dzieckiem (w zakresie orzeczenia)
 - 12.1. Data i godzina
 - 12.1.1. Początek
 - 12.1.2. Koniec
 - 12.2. Miejsce
 - 12.3. Zobowiązania szczególne osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską
 - 12.4. Zobowiązania szczególne osoby posiadającej prawo do kontaktów z dzieckiem
 - 12.5. Wszelkie ograniczenia związane z wykonywaniem prawa do kontaktów z dzieckiem
13. Nazwiska stron, którym przyznano pomoc prawną

Sporządzono w, dnia

Podpis i/lub pieczęć

⁽¹⁾ Jeżeli orzeczenie dotyczy więcej niż czworga dzieci, proszę użyć drugiego formularza.

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWO OKREŚLONE W ART 42 UST. 1 DOTYCZĄCE POWROTU DZIECKA ⁽¹⁾

1. Państwo Członkowskie pochodzenia
2. Sąd lub organ wydający świadectwo
 - 2.1. Nazwa
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Tel./faks/e-mail
3. Osoby, do których dziecko ma powrócić (w zakresie orzeczenia)
 - 3.1. Imię i nazwisko
 - 3.2. Adres
 - 3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
4. Osoby posiadające odpowiedzialność rodzicielską ⁽²⁾
 - 4.1. Matka
 - 4.1.1. Imię i nazwisko
 - 4.1.2. Adres (jeżeli znany)
 - 4.1.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.2. Ojciec
 - 4.2.1. Imię i nazwisko
 - 4.2.2. Adres (jeżeli znany)
 - 4.2.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
 - 4.3. Pozostałe osoby
 - 4.3.1. Imię i nazwisko
 - 4.3.2. Adres (jeżeli znany)
 - 4.3.3. Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)
5. Pozwany (tam, gdzie ma to zastosowanie)
 - 5.1. Imię i nazwisko
 - 5.2. Adres (jeżeli znany)
6. Sąd wydający orzeczenie
 - 6.1. Nazwa sądu
 - 6.2. Siedziba

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

⁽²⁾ Pozycja nieobowiązkowa.

7. Orzeczenie
 - 7.1. Data
 - 7.2. Numer odniesienia:
8. Dzieci, których orzeczenie dotyczy ⁽¹⁾
 - 8.1. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 8.2. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 8.3. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
 - 8.4. Imię i nazwisko oraz data urodzenia
9. Orzeczenie wymaga powrotu dziecka
10. Czy orzeczenie jest wykonalne w Państwie Członkowskim pochodzenia?
 - 10.1. Tak
 - 10.2. Nie
11. Dzieci zostały wysłuchane, chyba że uznano, że byłoby to niewłaściwe uwzględniając ich wiek lub poziom dojrzałości
12. Wszystkie strony zostały wysłuchane
13. Orzeczenie wymaga powrotu dziecka, a sąd uwzględnił przy wydawaniu orzeczenia przyczyny i dowody leżące u podstaw decyzji wydanej na podstawie art. 13 Konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. o cywilnych aspektach uprowadzenia dziecka za granicę.
14. Tam, gdzie ma to zastosowanie, szczegóły dotyczące środków podjętych przez sądy lub organy do zapewnienia ochrony dziecka po jego powrocie do Państwa Członkowskiego miejsca stałego pobytu
15. Nazwiska stron, którym udzielono pomocy prawnej

Sporządzono w dnia

Podpis i/lub pieczęć

⁽¹⁾ Jeżeli orzeczenie dotyczy więcej niż czworga dzieci, proszę użyć drugiego formularza.

ZAŁĄCZNIK V

TABELA PORÓWNAWCZA Z ROZPORZĄDZENIEM (WE) NR 1347/2000

Artykuły uchylone	Odpowiednie artykuły w nowym tekście
1	1, 2
2	3
3	12
4	
5	4
6	5
7	6
8	7
9	17
10	18
11	16, 19
12	20
13	2, 49, 46
14	21
15	22, 23
16	
17	24
18	25
19	26
20	27
21	28
22	21, 29
23	30
24	31

Artykuły uchylone	Odpowiednie artykuły w nowym tekście
25	32
26	33
27	34
28	35
29	36
30	50
31	51
32	37
33	39
34	38
35	52
36	59
37	60, 61
38	62
39	
40	63
41	66
42	64
43	65
44	68, 69
45	70
46	72
Załącznik I	68
Załącznik II	68
Załącznik III	68
Załącznik IV	Załącznik I
Załącznik V	Załącznik II

ZAŁĄCZNIK VI

Oświadczenia Szwecji i Finlandii złożone na podstawie art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady dotyczącego dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

Oświadczenie Szwecji:

Na podstawie art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Szwecja niniejszym oświadcza, że w miejsce przepisów niniejszego rozporządzenia do stosunków między Szwecją i Finlandią będzie mieć w pełni zastosowanie Konwencja z dnia 6 lutego 1931 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią a Szwecją o przepisach międzynarodowego prawa prywatnego w sprawie małżeństwa, adopcji i kurateli, a także jej Protokół Końcowy.

Oświadczenie Finlandii:

Na podstawie art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Finlandia niniejszym oświadcza, że w miejsce przepisów niniejszego rozporządzenia do stosunków między Finlandią i Szwecją będzie mieć w pełni zastosowanie Konwencja z dnia 6 lutego 1931 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią a Szwecją o przepisach międzynarodowego prawa prywatnego w sprawie małżeństwa, adopcji i kurateli, a także jej Protokół Końcowy.
